

11. ročník literární soutěže

„Skrytá paměť Moravy“ (2016/2017)

I. kategorie

Kořeny

Po příjezdové cestě směrem k velké siluetě vysokého domu zvedajícího se nad prostranstvím protkaným úzkou říčkou hučel motor automobilu. Zastavil se před dřevěnou bránou domu, kde na něj dopadal stín starého javoru opírajícího se o břeh říčky. Žena stojící na druhém břehu přimhouřila oči a zadívala se na člověka, který z auta právě vystoupil.

Přes říčku, její voda byla klidná a pomalu ubíhala, vedl kamenný most, po kterém ve chvíli přeběhla skupinka tří dívek. Běžely k otci, co právě vystoupil z auta. Objaly ho a doprovodily domů. Jejich matka zatím nechala práce a pomalým krokem je následovala. Při cestě letným pohybem pohladila kůru javoru. Jeho listy ve větru mírně zašvelily. Matka prošla kolem auta a branky, kterou se skřípěním zavřela. Ostrý zvuk nenamazaného kovu se smísil s dětským povykáním tří dívek. Otec jim přivezl hračky. Celá skupina vešla dovnitř do domu a za chvíli všichni usednou ke stolu.

Javor rostl a jeho kořeny dosahovaly až k bráně domu. Z jeho vrcholu bylo možno vidět, jak na náměstí nedalekého města sundávají vlajku se třemi barvami a nahrazuje ji nová s podivnou trikolorou oddanou černému kříži. Mraky se zatáhly a přišla bouřka. Dívky seděly na okraji mostu a mlčenlivě se koukaly na mírně plující hladinu. Jako by se snad i ryby schovaly. Jejich matka s otcem mezitím vášnivě rozmlouvali na dvoře.

Mraky, které pokryly nebesa temnou šmouhou nespravedlnosti a nesvobody, se začaly protrhávat za několik let. Sluneční paprsky dopadaly na mrazem zkřehlou zem, když na ni stoupla čísi těžká kožená bota. Mužů bylo něco přes dvacet a skrz větve pozorovali poklidnou atmosféru statku pár měsíců před koncem války. Opatrně na sebe kývli a během vrazili do velkých vrat a do světnice. V rukou zatím drželi chladné pažby pistolí. Rodina seděla u stolu a poklidně jedla. Nájezdníci mluvili česky, nebyli to Němci. Všem až po chvíli došlo, že to jsou partyzáni.

Když po několika hodinách jejich dům opustili, byly skříně pozotvínané a oblečení leželo na zemi. Šperkovnice zela prázdnotou, v obrazech po zdech zůstaly vystřelené díry po kulkách. Potraviny byly pryč. Kuchyní se rozléhal bolestný pláč.

Sluneční paprsky se nakonec protáhly tmou a na radnici bylo možné opět vidět modrý klín plápolající nad řekou krve svobody. Sestry vyrostly a chystaly se do škol, když jim na dveře zaklepal šedý úředník. Jeho oblečení bylo pečlivě nažehlené, skoro jako by k němu bylo přirostlé. V ruce nesl nějaký papír. Celá rodina se sešla před dveřmi do světnice a s napětím očekávala, co je na něm napsané. Hleděli na něj jako na oprátku, rozsudek, soudcovské kladívko, předpověď budoucnosti. Velkými tučnými písmeny na něm byl nadpis „ZATYKAČ. Sestry plakaly. Za pár dní si otec sbalil věci a musel odejít. Javoru opadaly listy.

Vrátil se teprve před pár dny. Dlouho to oslavovali. Tři roky za údajnou kolaboraci s okupanty se na něm podepsaly. Stal se mlčenlivým, zamyšleným a uzavřeným. Voda v říčce se stala kalnou. Vzduchem proletěl jako šíp ostrý zvuk gum plašící ptáky ze stromů.

A za chvíli se krajinou rozlehl skučivý a teskný hlas malého psa vyjícího nad místem nehody. Za chvíli se tam seběhlo osazenstvo statku. Matka propukla v pláč a její dcery nevěřičně koukaly na kolo motorky točící se ve vzduchu a pod ní bezduché tělo jejich otce. Větve javoru kvetly, když dcery jedna za druhou odcházely s manžely z domu. Jejich matka tam zůstala sama, jen se svými pomocníky. Dívala se, jak jí jedna za druhou odcházejí, a přitom jim mávala šátkem a snažila se zůstat silnou.

Javor pomalu usychal, když u dveří radnice sundali státní znak se lvem označovaným červenou hvězdou, jež byla nahrazena zářivou korunou nových zítřků. Matka už to nevnímala, četla si v kolečkovém křesle na zahradě statku. Pomocníci už tam nebyli. Nebylo co dělat. Četla si a současně přemýšlela nad tím, jestli ji dcery přijdou navštívit. Pod ní se táhly kořeny velkého javoru, co se nad ní skláněl. Soucítil s ní a věděl, že ho čeká stejný osud. Jeho kořeny usychaly jeden po druhém.

Dominik Zajíček, žák 9. ročníku

Jméno: Dominik

Příjmení: Zajíček

E-mail: zajicek.skolabrodek@iskola.cz

Adresa školy: ZŠ a MŠ – T. G. Masaryka Brodek u Konice 265

798 46 – Brodek u Konice

Název soutěžní práce: KOŘENY

Kategorie: 1.

Kontaktní osoba: paní učitelka Mgr. Renata Fialová

E-mail: RenataFialova@email.cz

Telefon do školy: 582 391 193

Čestně prohlašuji, že přihlašovaný text je výhradně mým vlastním dílem.
Souhlasím s vyhlášenými podmínkami soutěže.

Datum:

Podpis soutěžícího:

Podpis zákonného zástupce: